

Galeria ANAID

București

Anul 2007 la Anaid Art Gallery, București

Anul 2007 la Anaid Art Gallery a debutat cu derularea unui program intitulat anaid art + architecture project, în colaborare cu Studio Kim Bucşa Diaconu. Programul anaid art + architecture project a reprezentat o premieră în spațiul românesc, fiind gândit după rigorile de expunere internaționale și aducând în discuție problema design-ului de expunere, element ce lipsește cu desăvârșire în practica expozițională românească. Prin schimbarea structurilor arhitecturale, în funcție de specificitatea fiecărui proiect artistic în parte, arhitectul Attila Kim a conceput și modificat spațiul în funcție de rigorile artistice, astfel încât conceptul expoziției să fie cât mai bine pus în valoare. Anaid art + architecture project a debutat cu expoziția „Pădurea de cenușă” semnată Ioan Sbârciu, urmat de Andras Szabo cu „Cyberstar”, Cătălin Petrișor cu „Chroma Sky (Blue Key)”, Alexandru Rădvan cu „Cancer”, Ana Maria Micu cu „Ideal Spleen”, Tara cu „Finis Mundi”.

Prima jumătate a anului 2007 avea să fie marcată de expoziția „Memoriile lui Constantin” semnată Alexandru Rădvan, care va fi considerată de către presa bucureșteană „cel mai bun eveniment artistic al primei jumătăți a anului 2007”. Tot în 2007 Alexandru Rădvan va primi premiul „Opera Prima” decernat de Fundația Prometheus. Anaid Art Gallery, în colaborare cu Muzeul Municipiului București și cu Muzeul de Artă Cluj-Napoca, aveau să prezinte publicului amator de artă contemporană una dintre cele mai ample expoziții, semnată de un Tânăr artist român, Alexandru Rădvan, care aduce în discuție instaurarea creștinismului ca religie oficială de stat în Imperiul Roman. Concepută să fie expusă în două spații, expoziția sugerează astfel cele două laturi ale existenței Imperiale. La Curtea Veche, vor fi expuse lucrările ce fac trimitere la Forumul Roman și la voința imperială, pe când expoziția „Cancer” de la Anaid Art Gallery reprezintă o trecere în revistă a alcovului lui Constantin cel Mare. Un alcov adus în contemporaneitate, un Constantin claustrat într-un apartament de bloc din anii '70, gândit de arhitectul Attila Kim. Creștinismul văzut ca religie impusa prin voință unui om, adesea prin forță, avea să conducă în secolele viitoare la o exacerbare a violenței în numele credinței. Alexandru Rădvan nu defăimează religia creștină și nici nu o contestă, el doar chestionează și aduce în actualitate o problemă de secole, aceea de asuprirea și impunerea în numele credinței. Creștinul contemporan a uitat unul din resorturile credinței creștine și anume întoarcerea celuilalt obraz și iubirea aproapelui, subminând astfel însăși credința proprie. S-a vorbit adesea de o violență asumată în cadrul proiectelor artistice a lui Alexandru Rădvan, de personaje măcinante adesea de neputință de a transcede. Figura împăratului Constantin apare ca reprezentarea însăși a impunerii voinței individuale asupra umanității în numele inspirației divine. Alexandru Rădvan declară: „Constantin, un personaj menit să schimbe prin decizia sa de a oficializa o nouă religie destinul omenirii, un om aflat între tradiția și spiritualitatea lumii de până atunci și mirajul iubirii aproapelui, un conducător prins între tentația puterii absolute a Imperatorului și acceptarea supunerii în fața unui zeu nou, crucificat și învingător al morții”.

„Memoriile lui Constantin” creionează punctele de vedere ale lui Alexandru Rădvan fără a fi transformate în dogme sau adevăruri absolute. Interpretări libere ale împăratului Constantin, comentarii ce fac trimitere la statuia colosală de la Roma, scene ale decăderii umane datorate bolii, morții, cataclismelor se regăsesc în cadrul imaginilor propuse de Alexandru Rădvan. Expoziția reprezintă un apel la umanitate și toleranță, un dialog între artistul Alexandru Rădvan și Împăratul Constantin, un dialog liber despre lumea nouă instaurată, fără judecăți de valoare și precepte morale. Întregul filon al expoziției se bazează pe întrebarea „DAR DACĂ... ?”, încercând să reflecteze cât se poate de obiectiv asupra unuia dintre momentele cruciale ale istoriei omenirii, și mai ales ale lumii în care trăim, văzută ca o consecință a istoriei.

Toamna lui 2007 avea să aducă cu sine un alt eveniment, ce va marca a două jumătate a anului expozițional de la Anaid Art Gallery, expoziția „Finis Mundi” semnată Tara. Întreaga expunere va fi concepută astfel încât să sugereze un spațiu muzeal. Brukenthal constituie în secolul al XVIII-lea un sistem muzeal incipient, ale cărui evoluții pot fi întrevăzute în politica culturală a spațiului anglo-saxon contemporan. Dacă Brukenthal instituie sistemul, Tara este cel care îl contestă. Ca artist Tara se simte obligat să ia atitudine față de sistem, să se implice în cadrul demersului său artistic și să fie preocupat de societatea în care trăiește. Dacă Brukenthal se zbate între tradiție și modernitate, Tara încearcă să înțeleagă tradiția, să conceapă modernitatea și să trăiască în contemporaneitate. Brukenthal iubea arta, cărtile, hărțile, era la curent cu tot ce se întâmpla în epoca luminilor. Tara pătrunde în Palatul lui Brukenthal din Sibiu și îscosetează reședința baronului de la Avrig, unde continuă să deseneze hărți vechi și noi. Harta devine, astfel, un instrument și un mijloc de a pătrunde în inima evenimentelor de atunci și de acum. Harta este un element manipulativ, în cadrul mișcărilor profunde, care au avut loc în decursul anilor ce au condus la modificarea denumirilor, a opiniilor, culturilor, atitudinilor politice, a modului de viață. O hartă descrie adesea o problemă, ce poate fi explicitată prin evenimentele care au precedat-o și determinat-o, este o referință la istoria ce s-a impus. Pe de altă parte, istoria este scrisă în pământ, și nu numai istoria politică, ci și cea instituțională, religioasă, a creației artistice, a conflictelor și a relațiilor economice. Harta devine, în cadrul procesului artistic, un mod de a resuscita evenimente din trecut, dar și o modalitate de a descrie stări actuale. Suprapunerea desenului peste suprafața existentă a hărții sintetizează adesea ideea pe care Tara o percepă despre teritoriul supus discuției. Harta devine o bază de discuție, un element la care se raportează, contextualizând și decontextualizând adesea un fapt în sine. Harta devine un instrument, o înșiruire de evenimente, un fundal și totodată un link către un destin, o situație, o poveste, o istorie. Tara ajunge să individualizeze prin tot ceea ce face. Tara simte și trăiește tot ceea ce desenează, proiectele lui artistice devin adesea drame personale, greu de sintetizat și greu de perceput la prima vedere. Tara trăiește într-o lume a lui, vede monstruos și simte visceral.

Arthur Danto avea să afirme: „Prin propria sa dezvoltare internă, arta atinge o fază în care contribuie la dezvoltarea internă a gândirii umane, care caută să ajungă la o înțelegere a propriei sale esențe istorice... Artă a provocat o transformare a gândirii”. Artistul contemporan însă să detașează de această latură ideologică, el propunând o imagine fără a impune o ideologie. Odată cu arta contemporană, cunoașterea și gândirea pătrund în artă, aşa cum aveau să pătrundă și socialul și politicul, după Jean-Jacques Gleizal. Edgard Wind în „Art et anarchie” consideră că arta are puterea dacă nu să distrugă statul, cel puțin să-l contrazică. Gilles Deleuze consideră că „a crea înseamnă a fi liber”.

Diana Dochia, curator galeria ANAID

¹ Arthur C. Danto, L'assujettissement philosophique de l'art, le Seuil, Paris, 1993

Imagine de la expoziția lui Alexandru Răduan 'Memorile lui Constantin', galeria ANAID

Imagine de la expoziția lui Sorin Tara 'Finis Mundi', galeria ANAID

